

קולונו

סרטים

מילחמת מעמדות

בבוורליה הילס

השם כבר מבטיח משהו

מסודר ועוקצני, שם הבימאי:

פול בארטל מוסיף הבטחה

להוסיף שחור, שחור מאוד

כל מה שסייחציבור בהוליווד יכולים לכשר על הקומדיה החדשה של פול בארטל יהיה מיותר.

זאקלין ביסט ושכנים
הבעל חזר כרוח

עם שם כמו שלו (אוכלים את ראוול) ושם כמו שם הסרט מילחמת המעמדות בבוורליה הילס כבר ברור שלא מדובר בטרגדיה שייקספירית, כי אם בסאטירה חברתית, שהצחוקים שלה שחורים כמו מסך אפל.

ואמנם פול בארטל בחר לעצמו גיבורים ונושא מטורפים כמו השכונה המפוארת ותושביה. במרכז העלילה, לפי תסריטם של בארטל וברוס ואגנר, עומות כוכבנית נשכחת הצמאה לתהילה מחודשת — זאקלין ביסט ובעלה המנוח השב אלינו בצורה של רוחרפאים, הבימאי-שחקן פול מאורסקי. לצידם שכניהם מרי מורנונו ובעלה וולאס שון (המשחק בתפקיד הרכלן המביים את התאבדותו בסרט המודרניים של אלן רודולף), אחיו המחזאי הכושל, בלתו כוכבת-הפורנו לשעבר, חוג עיוורית המשליטים אנרכיה מינית מושלמת בשכונה כולה.

אפשר היה לקרוא לסרט הזה גם האלמנה העליזה ופרנקנשטיין מבוורליה הילס.

תודוך

חובה לראות:

תל אביב: החגיגה של באבט, קיץ אצל סבא, בגלל המילחמה ההיא, קפה בגוד, כפר קטן שלי, מסע לקיורה, הקומיסרית, הנוטיבה הקסומה, בוקר טוב וייטנאם.

ירושלים: החגיגה של באבט, הנוטיבה הקסומה, ליידי איב, בגלל המילחמה ההיא, קפה בגוד, בוקר טוב וייטנאם.

חיפה: הנוטיבה הקסומה, קפה בגוד, בוקר טוב וייטנאם.

תל-אביב:

**** מסע לקיורה (הקולנוע, בית ציוני אמריקה, יוון) — פליט פוליטי, שנאלץ לגלות לכרית-המועצות עקב מילחמת-האזרחים ביוון ושילטון הקולונלים, חזר למולדתו אחרי 32 שנה. אשתו נשארה נאמנה לו, אבל אינה סולחת לו על נטישתו. בניו עסוקים בעניינים אחרים. כפרו מתפנה מתושביו. המציאות מתכחשת אליו. אין לו מקום לא בבית ולא בגלות. עקור משורשים. כל זה בסרט בתוך סרט של אסף הקולנוע, הבימאי תיארו אנגלופולוס. מסובך אבל כדאי להתמודד.

להשלמת התמונה — מסע השחקנים שלו בסנימסק תל-אביב.

עדנה סיינר

העולם הזה 2674

בחזרה לטולסטוי

מילחמה ושלוש — חלק א' (טייר לת, תל-אביב, ברית-המועצות) — ה' חלק השני, מוסקבה בוערת, יוצג ב' קרוב באותו בית-קולנוע. אורכו של

לודמילה סאבליבה ויאצ'סלאב טיחונוב

האויב היחיד לשלוותו של העם הרוסי הטוב והמטיב בדמות נפוליאון האימפריאליסט חסר-המעצורים ומתעלם מכל הבעיות האחרות, הרי גדולתו של הסרט לא רק בכמויות, של הקרבות, הנופים, הסוסים, הנשפים אלא גם באיכויות של מעמדים מסויימים, המצולמים בתנועות מצלמה מרשימות ובלתי-נשכחות. כל אלה, פלוס פרצופים רוסיים חמים בתפקידי-מישנה רבים ונטשה אחת בעלת העניינים התמות ביותר שנראו עד כה על הבד, עושים את הסרט למניע חשוב לחזור אל טולסטוי.

כל חלק כשלוש שעות וחצי. להצגתו של הסרט, הגירסה הקרובה ככל האפשר למקור, צריך להתייחס כאל אירוע קולנועי. (המקור ארך שמונה שעות ו-27 דקות. בעבר הוצגה בארץ גירסה של שש שעות ומשהו, ועתה, בגירסה שנרכשה על-ידי קנז' בברית-המועצות, אורכו של הסרט, על שני חלקיו, כשבע ורבע שעות.) קשה להעריך בבהירות סרט שנעשה לפני 20 שנה, במשך ארבע שנות צילום ועריכה, באותן אמות-מידה שבתן מתייחסים לסרט באורך רגיל שנעשה בצורה קונוונציונאלית.

לעובדה שסרטי בונדראצ'וק עשה את הסרט בין השנים 1963-67, בתקציב של מה שהיום היה מתקרב למאה מיליון דולר, כבימאי-החצר וחביבי-הקרמלין בשנים שלפני הנל"ח נוסט, נועדה חשיבות מרובה. שכן בונדראצ'וק לא נאלץ להירחם על חומר אנושי או על צלולואיד, נעזר בגיוס כללי של מאות אלפי ניצבים ויש להניח, ואף להיווכח למראה הסרט, שמס-השפתיים ששילם להאדרת שמה של האומה הרוסית והתיר-גומים הפשטניים שהעניק לעיתים לאירועים ולדמויות, שהן כה ריאליסטיות אצל טולסטוי, אינם יכולים להעמיד את הסרט קרוב לרמתו האנושית והרעיונית של הרומאן של לב טולסטוי. אבל גם אם להיכנע למפוטנותו של בונדראצ'וק, המציג את

כישלון מעוצב להפליא

ביאטריס (לב, תל-אביב, צרפת) — שלח מישהו לחלל האוויר שאלה מביתה: מה היה קורה למבקר-ה' קולנוע אילו חזו בביאטריס מבלי

נילס טאברנייה וזולי דלפי: כל הנשים בגודות

למעשה זהו סיפור המתאר שוביניזם גברי פגוע הטבוע במאמין נוצרי שאלוהיו, אלוהי הכבוד והחרב, הביס אותו לכל אורך הקו. ואם לא די בכך שנענש בבו רכרוכי הרי בתו, שאותה ביקש לשנוא, היא האויב שווה-הערך היחיד שיש לו וגם, כמובן, האהוב היחיד שעליו להכניע בברוטאליות, הביטוי היחיד שיש לו להוכיח את עליונותו שנשדדה ממנו. וכך מתוארת צליבתה של ביאטריס בידי אביה. גדולתו הכמעט-יחידה של הסרט היא מלאכת השיחזור של התקופה.

לדעת שעל הסרט חתום הבימאי בטרטון טאברנייה. הסביבה שתקה. ושתיקה כהרואה התישב. חלקו הראשון של הסרט, למחות השעה הראשונה, מסורבל ומשמעם, מגרה לרגעים ספורים בלבד, ונראה כאילו לא ייגמר לעולם. רק חלקו האחרון מסביר לאן הולך הסיפור ואיך התמקם לו המשל הפמיניסטי הזה, בצורה מרשימה ביותר מבחינה אסתטית, דווקא במאה ה-14.

טאברנייה נשען על תסריטה של אשתו-לשעבר, קולו טאברנייה אריגאן, סופרת ומשוררת ששיתפה איתו פעולה בעבר בכתיבת יום ראשון בכפר.

הסיפור מתחיל בטרטאומה של ילד, פרנסואה דה קורטמאר, בן ה-11. אביו, אביר בעל עניינים רבות, יוצא למסעות-הצלב ומוריש את סכינו לבן, באמונה שישמור על אמא. כהרף עין מוצאת לה הסכין שימוש כשהמראה הראשון הנגלה לעיני הילד הוא אמו במיטת אביו, אך, אביו, עם מישהו אחר. מכאן ואילך, אחרי ציפייה ממושכת לאב שלא חזר, יהפוך פרנסואה לגבר מרננס, שתבוסתו העתידה בקרב האכזר של קרסי (קרוב ידוע נגד אנגליה במילחמת 100 השנים), המלווה בבזבז לבנו הנשי ושינאה לכל הנשים שבעולם, יהיו את הבסיס לטרגדיה האישית שלו ולפאסיון של ביאטריס, בתו.

ללכת שבי אחריו

לאהבה בלבד (פאר, תל-אביב, אוסטרליה) — סיפור-אהבה גדול מת' החיים, המתרחש בשנות ה-30, מת' חיל באוסטרליה ועובר לאנגליה. ה'

הלן בודאי והוגו ויוינג: הקרבה לא משתלמת

המרצה, שבאמצעותו באה ביקורת זו לידי ביטוי, מתגלה כבלתי-נסבל, ללא שום קשר למוצאו החברתי. ואולי אפשר היה לראות בסרט סיפור-אהבה סוחף אילמלא ההתנהגות הצוננת של כל הנוגעים בדבר.

בסרט יש מעט מזעיר מכל הדברים הללו, אבל הבימאי סטיבן וולאס אינו מכניס הרבה תנופה לאירועים ולכן אי-אפשר לדרוש מן השחקנים, ובראשם הלן בודאי וסם ניל בתפקידיים הראשיים, העושים כמיטב יכולתם, ליותר ממה שהם עושים.

גיבורה היא בת למישפחה בורגנית מהמעמד הבינוני. אמה הלכה לעולמה ואילו היא ואחותה, גם אם הן מקבלות את כל מה שמגיע להן, נשארות תמיד השותפות הנחותות והפחות-חשובות לצד האב ושני האחים הגדולים.

הנערה מתאהבת במרצה לפילוסופיה ומוכנה לעשות למענו הכל. אולם הוא שומר על מרחק מוזר, לא מעט בשל רגשי-הנחיתות הטבוע בו בגלל מוצאו הפרולטרתי.

הסיפור מקבל תפנית לא-צפויה כאשר מודיע המרצה שהוא נוסע לאנגליה כדי להגשים שם את עצמו.

הנערה, הנחושה בהחלטה ללכת בעיקבותיו, מקריבה שלוש שנים מחייה כדי לאסוף פרוטה לפרוטה, סופגת לעג ועלבונות מן האחים, רואה את אחותה נשברת בגלל יחס דומה, אבל אינה מוותרת.

בסופו של דבר היא מגיעה לאנגליה בעיקבות אהובה, אבל שם מחכות לה הפתעות שלא צפתה מראש.

זה יכול היה להיות סרט פמיניסטי על נערה המתעקשת ללכת בדרכה, למרות כל המיכשולים, אילמלא היתה עיקבית כל כך בצורך למוצא גבר להישען עליו.

אפשר היה לראות בסרט ביקורת חברתית אילמלא היה אותו